

nitu Iacobu Bori, și-i țise: Amu poruncă de la generalulu Basta, să-ți eu sabia și să te arestezu. Michaiu i respunsă: Du-te și spune ce-ai ce te-a trimisu, să vină singuru, de-i dă mâna, ca să mi-o iec. Apoi Michaiu se întorse cu spetele, vrându să între în cortu. Atunci, niserabilulu căpitanu Bori, isbi sulița cu atâta putere prin spetele lui Michaiu, în câtu îi eși d'o palmă vîrfulu în peptu. Totu atunci, unu Unguru, descărcă o pușcă assupra nenorocitului Domnu, care îndată și căzu mortu. Apoi ticăloșii, spre batjocură, tăeră capulu Eroului Român, și-lu pusseră pe cadavrulu unui calu. Aprópe 3 zile stătú pe câmpu neînmormêntatu, corpulu puterniculu Domnu Român!

Vai! Cum este lumea asta crudă și înșelătore!

Ce ursită are omulu, câte-o dat'amăgitore!

Fericire și durere, tóte unu amestecu suntu,

Și de tóte se înșelă, muritorulu pe pămêntu!

Unde este Domnulu, care pêně eri cu măreție

Sta pe tronulu țerei mândru, cu putere de domnie?

Etă-lu astă-ți zace'n sânge.....

O! deșartă crudă lume! o destinu înșelătoru!

Tóte'n vîntu se ducu ca prafulu și ca fumulu sburătoru:

Și onóre, ș'avuție, și mărire, și putere,

Ue odată se stingu tóte, chiaru ca visulu care pere;

Numai facerea de bine și virtuțile mai suntu,

Care lasă câte-o urmă, pe-acestu minciunosu pămêntu!

Michaiu Bravulu, spaima Turciloru, domni numai optu ani, adecă, de la 1593 pêně la 1601; ér' de la mortea sa și pêně astă-ți, suntu recuți 271 ani.

Sórele și curcubeulu.

O dată unu cureubeu, strălucia frumosu între nouri; și toți câți ilu vedeau, se mirau și lăudau frumuseța lui. Atunci și curcubeulu începu a se îngânfă și a se lăudă cătră toți, că elu este mai frumosu chiar și de câtu sórele; căci sórele are numai o simplă colóre, ér' elu, șepete. Sórele auđindu lauda cureubeulu, țissă țimbindu: Eu nu voiu să mă punu cu tine, frumosule curcubeu! și în dată se ascunse după nouri; în acelu momentu, peri și curcubeulu cu tótă frumuseța și strălucirea lui.—

Așa pătescu și ómenii aceia, ce se încredu numai în puterile lor, și nită pe acci, de la care li vinu acele puteri.—

Și merelu frumóse, potu să fie vermănóse.

O faptă bună, înseninéză și țiuu cea innourată.

FINIT.

ИЗДАНО ВЪ М. В. ТИПНОГО